

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3465/2019
27.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., ДД из ..., ЂЂ из ..., ЕЕ из ..., ЖЖ из ... ЗЗ из ..., ИИ из ..., ЈЈ из ..., чији је пуномоћник Анита Илић, адвокат из ..., против туженог КК, ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3606/18 од 21.06.2019. године, на седници одржаној 27.11.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ПРИХВАТА СЕ предлог тужилаца за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 3606/18 од 21.06.2019. године у делу којим је потврђена првостепена пресуда у одбијајућем делу, за топли оброк и регрес после јануара 2010. године, као и у погледу одлуке о трошковима поступка и пресуда Првог основног суда у Београду П1 1076/13 од 23.07.2018. године у одбијајућем делу, за топли оброк и регрес после јануара 2010. године, као и одлука о трошковима поступка и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3606/18 од 21.06.2019. године у делу којим је потврђена првостепена пресуда у делу којим није дозвољено проширење тужбе на ЈЛЛ.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1076/13 од 23.07.2018. године, није дозвољено проширење тужбе на ЈЛЛ. Обавезан је тужени да тужиоцима, сваком посебно, на име сменског рада, за период фебруар 2010. године - јун 2014. године (за тужиоца ЖЖ до марта 2014. године), исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом, све ближе наведено у изреци пресуде. Одбијен је, као неоснован, тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да сваком од тужилаца: на име сменског рада за период јануар 2008. године - јануар 2010. године, на име топлот оброка за период јануар 2008. године - март 2015. године (за тужиоца ГГ и за месец септембар 2015. године), на име регреса за период јануар 2008. године - март 2015. године (за тужиоца ЖЖ до јануара 2015. године), на име превоза, за долазак и одлазак на посао за период јануар 2008. године - март 2015. године (за неке од тужилаца и краћи период),

исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом, све ближе наведено у изреци пресуде. Обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове поступка од 824.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3606/18 од 21.06.2019. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужилаца и туженог и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је потврђена првостепена пресуда у одбијајућем делу за топли оброк и регрес и у делу којим није дозвољено проширење тужбе на ЈЈ тужиоци су благовремено изјавили ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што су предложили да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови из члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 55/2014), за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе, будући да је Врховни касациони суд у више одлука изразио став у ситуацији када послодавац право запослених на исплату трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, не искаже у платној листи запослених, који се разликује од става израженог у побијаној пресуди, због чега је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија основана.

Према чињеничном стању, на коме су засноване побијане одлуке тужиоци су били у радном односу код туженог на следећим пословима: АА, ББ, ГГ ЕЕ, ЗЗ, ДД, ЂЂ и ЖЖ-..., ВВ, ИИ и ЈЈ-... благајници. Вештачењем ради утврђивања да ли је тужиоцима за спорни период обрачунат и исплаћен топли оброк и регрес констатовано је, на основу увида у обрачунски лист тужилаца, да је тужени обрачунавао и исплаћивао основну зараду тужиоцима по вредности једног радног часа, у складу са чланом 5. Анекса Колективног уговора, с тим да тужени није накнаду на име топлог obroка и регреса приказивао одвојено од основне зараде у обрачунским листама тужилаца, те је вештак за спорни период обрачун извршио у складу са временом на раду тужилаца и 1/12 месечног регресау складу са прописима који су били на снази у спорном периоду. Тужени нису доставили структуру цене рада.

Нижестепеним одлукама је одбијен тужбени захтев за исплату накнаде регреса за годишњи одмор, као и накнаде на име трошкова исхране у току рада, уз закључак судова да су ови трошкови тужиоцу исплаћени правилно, кроз цену рада, а према општим актима туженог.

Врховни касациони суд налази да је нижестепеним одлукама погрешно примењено материјално право, због чега је чињенично стање остало неправилно утврђено и то за период после јануара 2010. године, јер је за период од јануара 2008. године до јануара 2010. године потраживање тужилаца по овом основу застарело.

Законом о раду прописано је право запосленог на накнаду трошкова у вези са радом, а Законом о изменама и допунама Закона о раду (“Службени гласник РС” бр.61/05), који се примењује од 01.01.2006. године, прописано је и право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора (члан 118. тачка 1, 5. и 6.), који морају бити исказани у обрачунској листи за све запослене. Почев од 01.01.2006. године послодавцима је остављена могућност да својим актима о расподели зараде могу уговорити мањи или већи износ регреса и топлог оброка, од онога који је предвиђен Општим колективним уговором и Законом о раду, али само уколико су донели Одлуку којом су предвидели висину регреса и топлог оброка. Међутим у конкретном случају тужени у току поступка није доставио такву одлуку суду, као ни судском вештаку ради израде налаза и мишљења, из чега се основано може закључити да исту није ни донео. При том, висина трошкова на име регреса за годишњи одмор и на име трошкова исхране у току рада, мора бити одређена линеарно за све запослене, односно ови трошкови морају бити исплаћени свим запосленима у истом износу, без обзира на стручну спрему, звање и радно место. Имајући ово у виду, не може се прихватити ни навод туженог, као ни закључак другостепеног суда, да су запосленима, па и тужиоцима, ови трошкови исплаћени кроз висину цене рада, с обзиром да тужени није могао да се изјасни о њиховој висини, нити је износ накнаде за регрес и топли оброк исказао у платној листи запослених (па и тужилаца), како је то прописано чланом 105. став 1. и чланом 121. став 1. Закона о раду. На основу изнетог, произлази закључак да је тужени, у погледу исплате наведених накнада, цитиране законске одредбе примењивао на штету тужилаца.

Како је због погрешне примене материјалног права чињенично стање остало непотпуно утврђено, Врховни касациони суд је применом члана 416. став 3. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

У поновном поступку првостепени суд ће утврдити чињенично стање, имајући у виду примедбе из овог решења, а потом донети правилну и закониту одлуку.

Испитујући дозвољеност ревизије, у делу којим се побија правилност другостепене одлуке којом је потврђено првостепено решење којим није дозвољено субјективно преиначење тужбе у односу на ЈЛ, на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија у овом делу није дозвољена.

Чланом 420. став 1. ЗПП, прописано је да странке могу да изјаве ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде (став 2).

Како се ревизијом побија правилност другостепене одлуке којом је потврђено првостепено решење којим није дозвољено субјективно преиначење тужбе у односу на ЈЛ, ревизија тужиоца није дозвољена имајући у виду да се таквим решењем правноснажно не окончава парнични поступак.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић